

Isten mindent újjáteremt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 25:8; 1Péter 1:22; 2Péter 3:13; IJános 3:2-3; Jelenések 21:3, 22; 22:3-5

„Aki a trónon ült, ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. Így szólt: Írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak” (Jel 21:5, ÚRK).

A Szentírás reményt tár elénk: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik” (2Pt 3:13). Vannak, akik az új ég és új föld ígését csak fantáziának, kitalált történetnek tartják, amivel a hatalmon lévők a túlvilág reményét keltve akarták kordában tartani a tömegeket, valahogy így: *Most ugyan nehéz nektek, de a mennyben majd megkapjátok a jutalmatokat* – és így tovább.

Noha valóban voltak, akik a Biblia jövőre mutató reménységét így akarták felhasználni, az efféle visszaélés azonban mit sem változtat az új földre és új égre vonatkozó ígéretek valóságán.

Az utolsó napokban csúfolódók akarják nevetségessé tenni áldott reménységünket (2Pt 3:3-7). Előre megjövendölt gúnyolódásukban azonban csak a Biblia állításainak újabb bizonyítékát láthatjuk, mert éppen úgy csúfolódnak, amint a Biblia előre megírta.

A héten arról a ragyogó ígéretről gondolkozunk el, ami az új égről és új földről, benne a mennyei templomról, az Istennel való együttlétről, a halál meg a könnyek eltűnéséről, majd pedig Isten szeretetének végső győzelméről szól.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD

A görög filozófia szerint gondolkodók közül némelyek rossznak tartják a fizikai valóságot. Számukra ezért elképzelhetetlen, hogy a jövőben igazi emberek legyenek a mennyben, ami szintén valóságos. E gondolkodás szerint a menny csak úgy lehet jó, ha kizárólag lelki természetű, mentes az itteni, fizikai világban tapasztalható hiányosságoktól. Azt állítják, hogy ha valami anyagi természetű, akkor nem lehet lelki, a lelki pedig nem lehet anyagi. Ezzel ellentétben a Biblia valóságként beszél a mennyről, csakhogy a bűn jelenléte által okozott korlátok nélkül.

Olvassuk el Ézs 65:17-25, 66:22-23, 2Pt 3:13 és Jel 21:1-5 szakaszait! Mi a fő üzenete ezeknek a részeknek?

Ézsaiás próféta könyve érdekes dolgokat villant fel azzal kapcsolatban, hogy milyen lett volna a föld, ha Izrael népe hűséges marad az Istennel való szövetségéhez (Ézs 65:17-25; 66:22-23; vö. 5Mózes 28. fejezet). A környezet egész világa, benne az élet különböző formáival egyre közelebb és közelebb került volna Isten eredeti tervéhez, vagyis ahhoz, amilyen a bűn belépése előtt volt.

Ám ez a terv nem valósult meg a várakozás szerint. Később Isten új tervet léptetett életbe, ekkor már az egyházzal, amely zsidó és minden nemzetből való, pogány származású hívőkből áll (Mt 28:18-20; 1Pt 2:9). Ézsaiás próféciáit tehát újra kell olvasni az egyház nézőpontjából (2Pt 3:13; Jel 21:1-5).

„A Biblia »hazá«-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

A Szentírásban bemutatott örökkévalóság reménye nélkül élő szekuláris írók sokat keseregtek az emberi lét értelmetlensége miatt. A jövővel kapcsolatban tévednek, de miért nehéz vitatni azt, amit a reménység nélküli élet értelmetlenségéről mondanak? Beszéljessünk erről szombaton a csoportban!

ISTEN TEMPLOMÁBAN

Vannak, akik az egész mennyet Isten templomának tartják. A *jelenések könyve* viszont egy konkrét szentélyt/templomot említ az Új Jeruzsálemben, ahol Isten trónja és az üvegtenger van (Jel 4:2-6; 7:9-15; 15:5-8). Ott fogja örökké imádni Istent a szentek - minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből való emberek - nagy sokasága (Jel 7:9-17).

Hasonlítsuk össze Jel 7:9-15 és 21:3, 22 verseit! Hogyan lehet összhangba hozni a megváltottak nagy sokaságáról szóló leírást azokról, akik „éjjel és nappal” szolgálnak Istennek „az ő templomában” (Jel 7:15) azzal, hogy János nem látott „templomot” az Új Jeruzsálemben (Jel 21:22)?

A mennyei seregek mindig is a mennyei szentélyben/templomban imádták Istent. A bűn megjelenése után azonban Isten az üdvösséget is onnan ajánlotta fel az emberiségnek. „Miután lezárul a bűn problémája, a mennyei szentély ismét visszakerül eredeti funkciójába. A *jelenések könyvének* írója, János beszámol arról Jel 21:22 versében, hogy a városban már nem látott templomot, mert a Mindenható Úr Isten és a Bárány annak temploma. Vajon azt jelentené ez, hogy az Úrnak nem lesz többé háza, ahol a teremtményei összejöhetnek és közösségben lehetnek vele? Egyáltalán nem ezt jelenti” (Richard M. Davidson: „The Sanctuary: »To Behold the Beauty of the Lord« című írása, Arthur Steele, szerk.: *The Word: Searching, Living, Teaching*. 1. köt. Silver Spring, MD, 2015, Biblical Research Institute, 31. o.).

A *jelenések könyve* külön figyelmet fordít arra, akit imádnak, de az imádóira is. A mennyei imádat Istenre és a Bárányra irányul (Jel 5:13; 7:10). Mint mindig, Krisztus áll az istentisztelet középpontjában, ahogyan ennek lennie is kell.

Azok imádják Istent, „*akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében*” (Jel 7:14), mint élő tanúi Isten megváltó és átformáló erejének. Énekkal dicsőítik Őt azért, amilyen és amit értünk tett.

Jel 21:3 versében ez áll: „*Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.*” Számos más szakasz visszhangzik ebben a versben (Jer 32:38; Ez 37:27; Zak 8:8; Zsid 8:10). Mit jelent nekünk itt és most, hogy Isten lesz az Istenünk, mi pedig az Ő népe leszünk? Hogyan látszódnak meg rajtunk most ez a nagyszerű igazság?

ISTEN SZÍNE ELŐTT

A Biblia azt mondja Istenről, hogy „*hozzáférhetetlen világosságban lakozik*” (1Tim 6:16) és „*soha senki nem látta*” (Jn 1:18; 1Jn 4:12). Azt jelenti ez, hogy a szentek a mennyben soha nem fogják látni az Atya Istent? Egyáltalán nem! Ez nyilván csak a bűneset után vonatkozik az emberekre, mert a Szentírás számos helyen utal arra, hogy a mennyben a szentek látni fogják Istent.

Mit mondanak Mt 5:8, 1Jn 3:2-3 és Jel 22:3-4 versei arról a hatalmas kiváltságról, hogy megláthatjuk Istent?

János apostol úgy fogalmazott, hogy „*Az Istent soha senki nem látta*” (Jn 1:18; 1Jn 4:12), de ezt is kijelentette: „*meg fogjuk őt látni, amint van*” (1Jn 3:2-3), „*és látják az ő arcát*” (Jel 22:3-4, ÚRK). Hogy ezek a szakaszok az Atya Istenre vagy Krisztusra utalnak, azon még lehet vitatkozni, viszont Krisztus saját kijelentése minden kételyt eloszlat: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent*” (Mt 5:8, ÚRK). Micsoda kiváltság lesz a megváltottak számára, hogy a templomában imádhatják Istent! A legnagyobb előjog viszont az lesz, hogy majd láthatjuk az arcát. „Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. »*Most tükör által homályosan látunk*« (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai viszsztatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közeliében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 576. o.).

Figyeljük meg a mai versekben a kapcsolatot a tisztaság és aközött, hogy megláthatjuk Istent! A „*tiszta szívűek*” meglátják Istent; aki meglátja Istent, „*az mind megtisztítja magát, ahogyan ő is tiszta*” (1Jn 3:3, ÚRK). Ezek a versek rámutatnak, hogy Istennek el kell végeznie bizonyos munkát bennünk, amivel felkészít a mennyre. Végeredményben Jézus halála tette biztossá, hogy jogunk lehet belépni a mennybe, viszont nekünk már itt és most át kell mennünk egy tisztító folyamaton, ami segít felkészülni az örök otthonunkra. A tisztítási folyamatban pedig központi szerepe van az Isten Igéje iránti engedelmességnek.

Hogyan mutatja be 1Pt 1:22 verse az engedelmisség és a megtisztulás közötti kapcsolatot? Miért tisztít meg az engedelmisség? Konkrétan mit mond Péter, hogyan mutatkozik meg az engedelmisségünk?

SEM HALÁL, SEM KÖNNY NEM LESZ TÖBBÉ

Az örökké égő pokolban vég nélkül szenvedő halhatatlan lélek elképzelése ellentétes azzal a bibliai tanítással, hogy az új égen és új földön „*halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom*” (Jel 21:4, ÚRK). Ha az örökké égő pokol valóság lenne, a „második halál” nem törölné el az univerzumból a bűnt és a bűnösöket, hanem csak a fájdalommal és kiáltással teli örök pokolba szorítaná őket vissza. Továbbá ebben az esetben soha nem állna helyre az eredeti tökéletes állapot a világegyetemben. Hála Istennek azért, mert a Biblia egészen más képet fest!

Hogyan vigasztalnak, minek a reményét adják Ézs 25:8, Jel 7:17 és 21:4 versei mai világunk megpróbáltatásai és szenvedései között?

Az élet lehet igen nehéz, igazságtalan, kegyetlen. Szeretteinket brutális módon elragadhatja tőlünk a halál hideg szorítása. Mások ravaszul befu-
rakodnak az életünkbe, rabul ejtik a szívünket, aztán elsétálnak, mintha mi sem történt volna. Rettenetes, ha elárul valaki, akit szerettünk, akiben megbíztunk! Vannak olyan pillanatok, amikor összetört szívvel azon gondolkozunk, hogy érdemes-e tovább élni. Isten a fájdalmaink között mindig kész letörölni arcunkról a könnyet, de legnagyobb fájdalmaink némelyike velünk marad egészen addig a tündöklő napig, amikor már nem lesz többé halál, sem fájdalom, sem sírás (Jel 21:1-5). Bizhatunk benne, hogy a végső ítéletben Isten minden egyes emberrel igazságosan és szeretettel jár el. Krisztusban meghalt szeretteink mind feltámadnak a halálból, hogy az örökkévalóságon át együtt legyünk. Akik nem méltóak az örök életre, azok nem lesznek többé, nem kell a számukra „kellemetlen” mennyben élniük, sem örökké égő pokolban gyötrődniük. Az a leginkább vigasztaló, hogy Isten igazságosan bánik mindenkivel. Amikor nem lesz többé halál, a megváltottak örömmel kiáltják: „*Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad*” (1Kor 15:54-55)? Az Úr megígérte, hogy az újjáteremtett földön „*a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak*” (Ézs 65:17). Ez nem jelenti azt, hogy a menny az emlékezetvesztés helyszíne lesz, hanem a múlt nem fogja megmérgezni az örök mennyi örömeit.

Ugyan ki ne tapasztalta volna már az emberi lét igazságtalan pusztításait? Hogyan tanulhatunk meg bízni, különösen a nehéz időkben? Hogyan tanulhatunk meg örülni Isten jóságának és szeretetének, amennyire csak lehet?

ISTEN NEVE A HOMLOKUKON

Olvassuk el Jel 22:3-5 verseit! Hogyan lehetünk biztosan azok között, akiknek a homlokára fel van írva Isten neve? Lehetünk ebben biztosak egyáltalán?

Lucifer lázadása, valamint Ádám és Éva bűnbeesése után Isten elpusztíthatta volna a két bűnös embert, de feltétel nélküli szeretetét kifejezve a teremtményei iránt kegyelmesen életbe léptetett egy tervet, hogy megmenten mindenkit, aki ezt elfogadja. Ezt ismerjük „megváltási tervként”, ami már a föld megteremtése előtt létezett (Ef 1:3-4; 2Tim 1:9; Tit 1:2; Jel 13:8), de Isten csak az Édenben beszélt róla először az embereknek, közvetlenül a bűneset után. A későbbiekben ezt nyilatkoztatta ki még jobban a héber szentélyszolgálatok képei és árnyékszolgálatai által (2Mózes 25. fejezet), majd pedig Jézus élete, halála és feltámadása mutatta be a legteljesebben (Róma 5. fejezet).

A megváltási terv középpontjában az örök élet ígérete áll, Jézus érdemei alapján. Ez az ígéret mindenkinek szól, aki hit által kész elfogadni a hatalmas ajándékot, amit a kereszttel lehetővé. Az üdvösség a kereszttel előtt és a kereszttel után is mindig hit által és soha nem cselekedetek által lehetséges, bár a tetteink fejezik ki, hogy üdvösséget nyertünk.

Pál a hit példaként írt a jóval Krisztus első adventje előtt élt Ábrahám-ról: „Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki” (Róm 4:2-3, ÚRK). Hogyan segítenek ezek a versek megérteni a hit általi megváltás lényegét?

Lehet tehát üdvbizonyosságunk, ha elfogadtuk Jézust, ha alávetjük az akaratunkat neki, ha igényeljük ígéreteit, köztük azt is, hogy már most új életünk lehet benne és ha egyedül az Ő érdemeire hagyatkozunk, semmi másra. Ábrahám hitt, Isten pedig ezt igazságul tulajdonította neki, és ugyanígy megy ez a mi esetünkben is.

Tehát ezt jelenti az, hogy Isten neve az ember homlokára van írva. Ha már most ott van Isten neve és ha nem fordulunk el az Úrtól, akkor a neve rajtunk marad az új égen és az új földön is.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 574-578. o.

„Az egész örökkévalóságban Krisztus keresztjét tanulmányozzák a megváltottak és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsege, akit kérubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szégyenét, Atyja arcának elrejtőzését viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét és kioltotta életét a Golgota keresztjén. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát” (i. m. 555. o.).

„A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Sok szekuláris keresztény úgy él, mintha ez a világ örökké megmaradna (Lk 12:16-21). Hogyan tarthatunk egyensúlyt az ideális földi élet és a menny fontossági sorrendje között? Hogyan védekezhetünk attól, amitől Lukács 12. fejezetében óvott Jézus?
- 2) Ha a menny már itt elkezdődik, mit tegyünk, hogy az otthonunkban és az életünkben is megmutatkozzanak a mennyei elvek?
- 3) Térjünk vissza a vasárnapi rész utolsó kérdéséhez! Milyen logikai magyarázat van azok pesszimizmusára, akik nem hisznek az örök életben? Ugyanakkor sok ilyen ember látszólag elég „boldogan” él, még ha nincs is semmi reményük a jövőre nézve. Vajon hogyan képesek erre? Vagyis hogyan tudnak élni, még hozzá elégedetten úgy, hogy nincs semmi reményük ezen az életen túl?

AZ ELSŐ ÉS MÁSODIK FELTÁMADÁS

„Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására” (Jn 5: 28-29).

„Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: »Elődbe adtam ma néked az életet és a jót; a halált és a gonoszt« (5Móz 30:15). E bibliaversben említett halál nem Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes a »második halált« állította szembe az örök élettel.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. »Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind az igazaknak, mind a hamisaknak«; »mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek« (ApCsel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között... Akit Isten »méltóvá« tesz az élet feltámadására, az »boldog és szent«. »Ezeken nincs hatalma a második halálnak« (Jel 20:6). De azoknak, akik nem bűnbánattal és hittel könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvényszegésük büntetését - »a bűn zsoldjá«-t...

Így ér véget a bűn minden belőle fakadó bajjal és rontással együtt... János bepillantva az örökkévalóságba... hallotta az egyetemes himnuszot, amelyet egyetlen disszonáns hang sem zavar meg. Mennyen és földön minden teremtmény Istent dicsóíti (Jel 5:13)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 467-468 o.).